

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **Z. Ch.**, bytem P., proti žalovanému: **České vysoké učení technické v Praze**, se sídlem Praha 6, Zikova 1903/4, o žalobě proti rozhodnutí rektora žalovaného ze dne 12. 4. 2013, č.j. 0220/13/51921,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí rektora Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 12. 4. 2013, č.j. 0220/13/51921, a rozhodnutí děkanky Fakulty stavební Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 6. 2. 2013, č.j. 8500-01/13/11921/SALA, **s e z r u š u j í** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce svojí žalobou brojil proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí děkanky Fakulty stavební Českého vysokého učení technického v Praze (dále také „Fakulta stavební žalovaného“) ze dne 6. 2. 2013, č.j. 8500-01/13/11921/SALA, kterým byl žalobci vyměřen poplatek dle § 58 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, čl. 11 odst. 1 písm. b) Statutu Českého vysokého učení technického v Praze (dále též „Statut ČVUT“) a Příkazu rektora č. 2/2012, a to ve výši 29.600 Kč.

Žalobce v žalobě namítal nicotnost rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného s tím, že ze zákona č. 111/1998 Sb. ani ze Statutu ČVUT nevyplývá, že by rozhodování o poplatcích za studium bylo svěřeno děkanům fakult žalovaného. Dále upozorňoval na nepřezkoumatelnost rozhodnutí rektora žalovaného pro nesrozumitelnost, kde bylo na straně jedné uvedeno, že žalobce v aktuálním studiu překročil standardní dobu studia, tj. 730 dní, na straně druhé tam ovšem bylo rovněž tvrzeno, že žalobce ke dni 13. 12. 2012, k němuž byl vyměřen poplatek, studoval 155 dní; žalobce tak měl za to, že výrok napadeného rozhodnutí je v rozporu s jeho odůvodněním. Dále zpochybnil závěr rektora žalovaného, který určil poplatek za studium dle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., přestože tento postup neměl v § 58 odst. 4 téhož zákona oporu; žalobce tvrdil, že doba jeho studia na Univerzitě Karlově v délce 896 dní by se přičetla k době aktuálního studia na Fakultě stavební žalovaného, pokud by žalobce v aktuálním studiu na Fakultě stavební žalovaného studoval více jak 730 dní; avšak ani součtem doby studia na Univerzitě Karlově a doby aktuálního studia na Fakultě stavební žalovaného (896 dní + 155 dní, tj. 1051 dní) nedošlo k překročení doby studia, která je dle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb. zpoplatněna; proto podle jeho názoru nedošlo ke vzniku poplatkové povinnosti. Kromě toho odkazoval na rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného o ukončení studia a o stanovení data zápisu do studia, jež měla být zrušena pro nezákonnost a kvůli nimž žalobce vinou Fakulty stavební žalovaného dle svého tvrzení nemohl studovat v zimním semestru akademického roku 2012/2013, načež musel studovat podle individuálního studijního plánu, přičemž takové studium svojí kvalitou nemůže nahradit studium řádné. Tyto argumenty žalobce považoval za důvody pro snížení poplatku a namítal, že rektor žalovaného nevyhovění žádosti o snížení poplatku odůvodnil pouhým odkazem na čl. 11 odst. 3 Statutu ČVUT, přičemž takové odůvodnění považoval za nedostatečné a nepřezkoumatelné. Závěrem doplnil, že k opětovnému zápisu žalobce ke studiu na Fakultě stavební žalovaného došlo až v únoru 2013, nikoliv dne 13. 12. 2012 (v této době měl ještě přerušeno studium), od kdy mu byl vyměřen poplatek.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve poznamenal, že žalobce namítal nezákonnost i nicotnost napadeného rozhodnutí a požadoval jeho zrušení; pokud by rozhodnutí bylo nicotné, nemůže být též nezákonné; petit žaloby je tak v rozporu s žalobními tvrzeními. Podle žalovaného žalobce přehlíží, že podle § 6 odst. 1 písm. l) zákona č. 111/1998 Sb. poplatky spojené se studiem jsou plně v samosprávné působnosti veřejné vysoké školy, tedy i žalovaného; veřejná vysoká škola je v oblasti poplatků dle § 58 tohoto zákona věcně příslušným správním orgánem a účastníkem řízení před správním soudem. Jestliže v rámci věcné příslušnosti žalovaného její funkční složka, kterou je i děkanka Fakulty stavební žalovaného, vydala prvoinstanční rozhodnutí, kterým byl vyměřen poplatek za delší studium, nejde o nicotné rozhodnutí pro absolutní nedostatek věcné příslušnosti ve smyslu § 77 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „s.ř.“). Podotkl, že děkanka Fakulty stavební žalovaného nevydala rozhodnutí o vyměření poplatku jako samostatný správní orgán; její rozhodnutí je připisováno žalovanému. Uvedl, že § 58 odst. 8 zákona č. 111/1998 Sb. určuje rektora příslušným k rozhodování o žádosti o přezkoumání rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem. K vyměření tohoto poplatku zákon č. 111/1998 Sb. žádný příslušný orgán veřejné vysoké školy neurčuje. Rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem je typickým rozhodnutím o právech a povinnostech studentů, jež dle § 6 odst. 1 písm. e) zákona č.

111/1998 Sb. náleží do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Statut ČVUT v čl. 24 odst. 3 zmocnil rektora, aby některé pravomoci delegoval na děkany fakult, kteří jsou pak oprávněni jednat jménem ČVUT. Rektor žalovaného v čl. II. odst. 5 písm. n) Příkazu rektora č. 1/2004 stanovil, že děkani mají povinnost (a právo) rozhodovat o právech a povinnostech studentů v rozsahu stanoveném zákonem č. 111/1998 Sb. Je tedy v jejich kompetenci vydat v souladu s § 68 odst. 3 písm. f) zákona č. 111/1998 Sb. rozhodnutí ve věci vyměření poplatku spojeného se studiem. Děkanka Fakulty stavební žalovaného proto byla oprávněna vydat prvoinstanční rozhodnutí.

K námitce o nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný opáčil, že žalobce účelově vytrhuje jednotlivé věty z kontextu celého odůvodnění. V napadeném rozhodnutí je jasně uvedeno, že podle údajů Sdružených informací matrik studentů žalobce na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy studoval od 13. 9. 2007 do 29. 4. 2010 (tj. 896 dní), kdy studium neúspěšně zakončil (zanechal jej). V dalším magisterském studijním programu na Fakultě stavební žalovaného ke dni 13. 12. 2012 odstudoval 155 dní. Celková doba dalšího studia k 13. 12. 2012 včetně studií neúspěšně zakončených činí 1 051 dní, tedy došlo k překročení standardní doby dalšího magisterského studia, jež činí 730 dní; tím pádem poplatková povinnost žalobci vznikla.

Podle žalovaného z § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb. nelze nikterak dovodit, že by veřejná vysoká škola musela s vyměřením poplatku čekat, až celková doba aktuálního studia překročí standardní dobu studia, a teprve pak započítat doby neúspěšných studií; k započítávání dřívějších neúspěšných studií do doby aktuálního dalšího studia dochází průběžně. Tak může vzniknout poplatková povinnost absolventovi – studentovi dříve, než celková doba aktuálního studia překročí standardní dobu studia. Tato situace u žalobce nastala. Z věty druhé § 58 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb. je dle žalovaného jasné, že v dalším studiu není podmínkou, aby celková doba dalšího studia překročila standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok.

Žalovaný připustil, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je pouze konstatováno, že žádost žalobce o prominutí poplatku byla posouzena a nelze jí vyhovět, protože se u něho nejedná o případ uvedený v čl. 11 odst. 3 Statutu ČVUT; je to tím, že poté, kdy bylo žalobci studium v dalším magisterském studijním programu na Fakultě stavební žalovaného rozhodnutím děkanky ukončeno pro nezapsání se do studia po uplynutí doby přerušení studia a toto rozhodnutí posléze zrušeno, řešil žalovaný se žalobcem v zimním semestru akademického roku 2012/2013 zápis žalobce do studia a individuální studijní plán pro akademický rok 2012/2013. V souvislosti s tím se při písemném i osobním styku žalovaný přesvědčil, že žalobce dobře zná zákon č. 111/1998 Sb. i vnitřní předpisy žalovaného. Proto když žalobce uplatnil v žádosti o přezkoumání rozhodnutí okolnosti ukončení studia, následného zápisu do studia a stanovení individuálního studijního plánu jako důvody pro prominutí vyměřeného poplatku, žalovaný předpokládal, že si je žalobce vědom, že nejde o důvody, které splňují podmínky, kdy lze poplatek prominout. Žalovaný citoval podmínky stanovené v čl. 11 odst. 3 Statutu ČVUT s tím, že sice v napadeném rozhodnutí rektora žalovaného není blíže rozvedeno, že důvody uvedené žalobcem nesplňují podmínky v čl. 11 odst. 3 Statutu ČVUT, to však není tak závažný nedostatek, který by činil rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

K námitce žalobce o tom, že studentem se po přerušení studia znovu stal až v únoru 2013 (nikoliv 13. 12. 2012), žalovaný opáčil, že toto tvrzení je vyvráceno samotným žalobcem. Vedoucí studijního oddělení Fakulty stavební žalovaného dne 12. 12. 2012 oznámila e-mailem žalobci, že zápisem do studia dne 13. 12. 2012 opět získá status studenta na Fakultě stavební žalovaného, čímž bude ukončeno jeho přerušení studia; současně požádala žalobce o vyslovení souhlasu se zápisem do studia. Z e-mailové odpovědi žalobce je patrný souhlas se zápisem dne 13. 12. 2012 (žalovaný měl patrně na mysli den 13. 12. 2012); od tohoto dne je žalobce opět studentem. V únoru 2013 došlo pouze k zápisu předmětů z individuálního studijního plánu na akademický rok 2012/2013 do Komponenty studium, což je součást informačního systému žalovaného. Názor žalobce, že když studuje podle individuálního studijního plánu na akademický rok 2012/2013, žalovaný nemůže poplatek požadovat, je nesprávný. Zákon č. 111/1998 Sb. nerozlišuje, v jaké formě studia student studuje či zda studuje podle individuálního studijního plánu. Ke vzniku poplatkové povinnosti za dalších započatých šest měsíců dojde, je-li osoba studentem. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Soud ze správního spisu zjistil následující pro danou věc podstatné skutečnosti. Podle výpisu ze Sdružených informací matrik studentů žalobce studoval Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy, bakalářský studijní program Matematika, a to ode dne 13. 9. 2007 do dne 29. 4. 2010 (celkem 896 dní), kdy studia zanechal. Žalobce dne 25. 6. 2008 úspěšně absolvoval Fakultu stavební žalovaného, magisterský studijní program Pozemní stavby a architektura. Na téže fakultě žalovaného byl žalobce dne 9. 9. 2010 zapsán do navazujícího magisterského studijního programu Architektura a stavitelství, jehož standardní doba studia činí 2 roky (730 dnů). Žalobce před těmito studii studoval i další studijní programy na různých vysokých školách, ty však nejsou pro danou věc rozhodné, neboť ani rektor žalovaného se o nich v napadeném rozhodnutí nezmiňoval. Z e-mailové korespondence mezi žalobcem a pracovníci studijního oddělení Fakulty stavební žalovaného vyplynulo, že se žalobce a žalovaný dohodli na tom, že žalobce bude opět zapsán ke dni 13. 12. 2012 ke studiu na Fakultě stavební žalovaného, čímž bude k tomuto dni ukončeno přerušení jeho studia.

Rozhodnutím děkanky Fakulty stavební žalovaného byl žalobci dle § 58 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb., čl. 11 odst. 1 písm. b) Statutu ČVUT a Příkazu rektora č. 2/2012 vyměřen poplatek ve výši 29.600 Kč za překročení standardní doby studia v dalším studiu, a to za šestiměsíční vyměřovací období od 13. 12. 2012 do 13. 6. 2013. Děkanka Fakulty stavební ve svém rozhodnutí odkázala na větu druhou § 58 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb. a uvedla, že do doby všech předchozích studií se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně; v případě žalobce tak došlo k započítání doby jeho předchozího neúspěšného studia na Univerzitě Karlově. Výše a splatnost poplatku je stanovena v souladu se Statutem ČVUT příkazem rektora.

Proti rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného podal žalobce žádost o přezkoumání rozhodnutí. Poukázal na znění věty druhé § 58 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb. s tím, že u absolventa se dle § 58 odst. 3 tohoto zákona postupuje pouze v případě, že celková doba dalšího (pouze aktuálního) studia překročí standardní dobu studia, přičemž

do celkové doby studia nelze počítat dobu, po kterou bylo studium přerušeno. Namítal nejasný výpočet doby studia (studií) pro vyměření poplatku. Dále uvedl, že důvody pro prominutí poplatku dle čl. 11 odst. 3 písm. c) Statutu ČVUT spatřuje v tom, že nesprávným úředním postupem Stavební fakulty žalovaného bylo jeho studium dne 25. 9. 2012 pravomocně ukončeno a vinou Stavební fakulty žalovaného mu nebyl umožněn řádný zápis do zimního semestru akademického roku 2012/2013; vzhledem k tomu, že žalobcovo studium je třeba ukončit do konce akademického roku 2013/2014, žalobce požádal žalovaného o stanovení individuálního studijního plánu pro akademický rok 2012/2013. Toto řešení je sice plně legitimní, žalobce jím však byl ochuzen o možnost účastnit se výuky v zimním semestru akademického roku 2012/2013 a stanovený individuální studijní plán je pro něj velice časově náročný, neboť samostatné studium relevantní literatury je časově mnohem náročnější studium než účast na přednáškách erudovaného specialisty; též přínos získaný samostudiem odborné literatury jen těžko nahrazuje znemožněnou účast na přednáškách, na kterou měl nárok; z tohoto důvodu se mu jeví prominutí poplatku za studium jako zcela spravedlivé. Dále odkazoval na řízení vedené před Městským soudem v Praze o jeho žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy, jímž bylo ukončeno jeho studium na této univerzitě.

Rektor žalovaného vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 12. 4. 2013, č.j. 0220/13/51921, kterým žádost o přezkoumání zamítl a rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného potvrdil. Podle rektora žalovaného lze souhlasit s tím, že „celkovou dobou dalšího studia“ se rozumí doba toho kterého (aktuálního) studia; do této doby se nezapočítává doba, po kterou bylo studium přerušeno. To však nemění nic na tom, že když nastane skutečnost, že celková doba dalšího studia (pro něž se poplatek zajišťuje) překročí standardní dobu studia, se do celkové doby dalšího studia započtou doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně. Protože žalobce dle žalovaného jako absolvent-student v dalším studiu překročil standardní dobu studia a po započtení všech předchozích neúspěšných studií žalobci vznikla k 13. 12. 2012 poplatková povinnost, nelze považovat v této části rozhodnutí o vyměření poplatku za nesprávné. Žalovaný dále připustil, že z odůvodnění rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného není patrné, jak byla stanovena celková odstudovaná doba pro vyměření poplatku za delší studium. Pokud jde o stanovení celkové odstudované doby, žalovaný uvedl, že: 1. Předchozí magisterské studium na Fakultě stavební žalovaného žalobce úspěšně dokončil dne 25. 6. 2008. 2. Na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy žalobce neúspěšně zakončil studium (zápis 13. 9. 2007, přerušeno 3. 8. 2009 – 6. 10. 2009, ukončení 29. 4. 2010 zanecháním studia, celkem odstudováno 896 dní). 3. Na Fakultě stavební žalovaného žalobce studuje od 9. 9. 2010 v dalším magisterském studijním programu, přerušeno od 11. 2. 2011 do 31. 12. 2012, tj. ke dni 13. 12. 2012 odstudováno 155 dní. 4. Celková doba dalšího studia k 13. 12. 2012 na Fakultě stavební žalovaného včetně studií neúspěšně zakončených je 896 dní + 155 dní, celkem 1 051 dní. Žalovaný dodal, že standardní doba dalšího magisterského studia na Fakultě stavební žalovaného činí 2 roky, tj. 730 dní. Je zřejmé, že k překročení standardní doby studia došlo již ke dni zápisu do studia na Fakultě stavební žalovaného, tedy i ke dni 13. 12. 2012, k němuž bylo vystaveno rozhodnutí. Současně posoudil žádost žalobce o snížení (prominutí nebo odložení splatnosti) poplatku a dospěl k závěru, že jí nelze vyhovět, protože se u žalobce nejedná o případ uvedený v čl. 11 odst. 3 Statutu ČVUT. Uzavřel, že se zřetelem k tomu, co bylo výše uvedeno, rozhodnutí děkanky Fakulty

stavební ČVUT nebylo vydáno v rozporu se zákonem nebo vnitřním předpisem ČVUT, a proto nezbylo, než podanou žádost o přezkoumání rozhodnutí jako nedůvodnou zamítnout a rozhodnutí jako věcně správné potvrdit.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.r.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného o vyměření poplatku. Podle § 77 odst. 1 s.r. věty první před středníkem nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný. Nicotnost rozhodnutí správního orgánu je vymezena i v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti soud v krátkosti odkazuje kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č.j. 9 As 286/2015-60: *„Jde-li o vady způsobující nicotnost, musí jít o natolik defektní akt, že se podle něj nelze vůbec řídit (např. proto, že z něj nelze seznat, jakým způsobem se má adresát chovat; že akt zavazuje k plnění nemožnému; že zavazuje neexistující subjekt) anebo je naprosto zjevné, že zde není povinnost se aktem řídit (např. pro absolutní nedostatek pravomoci vydatele aktu). S bližším pojednáním o podstatě, důsledcích a důvodech nicotnosti lze odkázat na body [29] až [31] usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 - 65 (publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS).“*

Žalobcem namítaná nicotnost rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného měla spočívat v tom, že děkanka Fakulty stavební žalovaného podle žalobce nebyla dle zákona č. 111/1998 Sb. a Statutu ČVUT oprávněna vydat prvoinstanční rozhodnutí o vyměření poplatku ve smyslu § 58 zákona č. 111/1998 Sb. Soud nemůže přisvědčit právnímu názoru žalobce, že nedostatek zákonného zmocnění děkanky Fakulty stavební žalovaného k vydání rozhodnutí o vyměření poplatku vede k nicotnosti takového rozhodnutí. Tento závěr soudu vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, kupříkladu z jeho rozsudku ze dne 23. 4. 2014, č.j. 6 Ads 87/2013-131: *„[N]icotnost ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu tedy způsobují pouze ty nejtěžší vady příslušnosti. Institut věcné příslušnosti slouží k určení, který z orgánů nadaný obecně pravomocí rozhodovat o právech a povinnostech osob ve veřejné správě bude rozhodovat v konkrétní věci. Věcnou příslušnost samozřejmě nelze vymezovat individuálně, tj. s ohledem na každý jednotlivý společenský vztah, nýbrž druhově: právo vytváří okruhy věcí spojených vnitřní podobností, definuje je společnými znaky a tyto skupiny obsahově spřízněných věcí pak svěřuje k rozhodování jednotlivým správním orgánům. Absolutní nedostatek věcné příslušnosti nastává tehdy, jestliže o věci nerozhoduje orgán k tomu určený, nýbrž orgán jiný – takový, jemuž jsou k rozhodování svěřeny věci obsahově odlišné.“*

Podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném v rozhodném období rozhodnutí ve věcech vyměření poplatku spojeného se studiem podle § 58 odst. 3 a 4 musí být vyhotoveno písemně, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být studentovi doručeno do vlastních rukou. Případný způsob náhradního doručení ve věcech uvedených v písmenech a) až f) může stanovit

vnitřní předpis vysoké školy nebo její součástí. V § 68 odst. 4 cit. zákona bylo stanoveno: „*Student může do 30 dnů ode dne, kdy mu bylo rozhodnutí podle odstavce 3 doručeno, požádat o přezkoumání rozhodnutí; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti pouze vyhovět a rozhodnutí změnit nebo zrušit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní nebo zruší rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem veřejné vysoké školy nebo její součástí. Rozhodnutí o disciplinárním přestupku a o vyloučení ze studia podle § 67 zruší i v případě, že dodatečně vyšly najevo skutečnosti, které by odůvodňovaly zastavení řízení. Žádost o přezkoumání rozhodnutí vydaného podle odstavce 3 písm. f) má vždy odkladný účinek.*“

Zákonodárce ve shora citovaných ustanoveních výslovně počítal (a to slovy „*jestliže je tímto orgánem děkan, ...*“) s možností, že o vyměření poplatku spojeného se studiem ve smyslu § 58 odst. 3 a odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb. může (ale také nemusí) rozhodovat děkan. Děkan je tedy jedním z orgánů, kterému je (druhově) svěřena pravomoc rozhodovat o vyměření poplatku spojeného se studiem; nelze tudíž hovořit o absolutním nedostatku věcné příslušnosti děkana k rozhodování o vyměření poplatku spojeného se studiem. Rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného, kterým byl žalobci vyměřen poplatek spojený se studiem, proto již ze své podstaty nemůže být nicotné pro absolutní věcnou nepříslušnost.

Zbývá posoudit otázku, zda oprávnění vydat rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem bylo v projednávaném případě svěřeno právě děkance Fakulty stavební žalovaného.

Podle § 6 odst. 1 písm. l) zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném v rozhodném období do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří zejména stanovení výše poplatků spojených se studiem.

Podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1998 Sb. veřejná vysoká škola se může členit na fakulty. V § 24 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno: „*(1) Orgány fakulty mají právo rozhodovat nebo jednat jménem veřejné vysoké školy v těchto věcech týkajících se fakulty: a) tvorba a uskutečňování studijních programů, b) zaměření a organizace vědecké, výzkumné, vývojové a inovační, umělecké nebo další tvůrčí činnosti, c) pracovněprávní vztahy, d) habilitační řízení a řízení ke jmenování profesorem v rozsahu stanoveném tímto zákonem, e) zahraniční styky a aktivity, f) ustavování samosprávných akademických orgánů fakulty a vnitřní organizace fakulty, pokud tento zákon nestanoví jinak, g) nakládání s přidělenými finančními prostředky, h) doplňková činnost a nakládání s prostředky získanými z této činnosti. (2) Orgány fakulty rozhodují v dalších věcech veřejné vysoké školy, pokud jim rozhodování o nich svěří statut veřejné vysoké školy.*“

Mezi samosprávné akademické orgány fakulty v souladu s § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb. patří i děkan. Podle § 28 odst. 1 cit. zákona v čele fakulty je děkan; jedná a rozhoduje ve věcech fakulty, pokud tento zákon nestanoví jinak.

Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky státní moc slouží všem občanům a lze ji uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Obdobně i Listina

základních práv a svobod v čl. 2 odst. 2 stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Byť je v těchto ustanoveních použito pojmu státní moc, je třeba je interpretovat ve vztahu k výkonu jakékoli veřejné moci, která je vždy odvozena od moci státní, i když není vykonávána přímo orgánem státu, ale kupříkladu orgánem akademické samosprávy jako v projednávaném případě.

I pro veřejnou vysokou školu, její orgány, jakož i orgány jejích fakult tudíž platí zásada vázanosti státní (resp. veřejné) moci zákonem. Oprávnění fakulty rozhodovat nebo jednat jménem veřejné vysoké školy vyplývá z § 24 zákona č. 111/1998 Sb. V § 24 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném v rozhodném období je stanoven taxativní výčet oblastí, v nichž mají orgány fakulty právo jednat jménem veřejné vysoké školy. V odst. 2 pak je stanoveno, že orgány fakulty rozhodují v dalších věcech veřejné vysoké školy, pokud jim rozhodování o nich svěří statut veřejné vysoké školy.

Vzhledem k tomu, že v § 24 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném v rozhodném období nebyla stanovena působnost orgánů fakulty v oblasti poplatků spojených se studiem, je třeba zkoumat, zda tato působnost byla stanovena ve Statutu ČVUT ve smyslu § 24 odst. 2 cit. zákona.

Podle čl. 24 odst. 3 Statutu ČVUT schváleného dne 24. 2. 1999 Akademickým senátem žalovaného a registrovaného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy dne 23. 4. 1999 pod č.j. 19976/99-30 v rámci pravomocí delegovaných rektorem jsou děkani, případně další pověření zaměstnanci fakult, oprávnění jednat jménem žalovaného; toto oprávnění nemohou dále delegovat. Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na příkaz rektora žalovaného č. 1/2004 ke stanovení pravomocí a povinností děkanů fakult a ředitelů vysokoškolských ústavů žalovaného, jež ke svému vyjádření rovněž přiložil. V čl. II. odst. 5. písm. n) příkazu rektora žalovaného č. 1/2004 je uvedeno, že děkan má povinnost rozhodovat o právech a povinnostech studentů v rozsahu stanoveném zákonem o vysokých školách.

Z výše uvedeného je zřejmé, že Statut ČVUT ve znění účinném v rozhodném období nesvěřil děkanům fakult žalovaného pravomoc rozhodovat o vyměření poplatku spojeného se studiem. Statut ČVUT pouze umožnil rektorům delegovat pravomoci na děkany, případně další pověřené zaměstnance fakult. Postup, kdy rektor žalovaného zmocnil děkany jednotlivých fakult mimo jiné i k vyměřování poplatků spojených se studiem, je však v rozporu s § 24 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném v rozhodném období, podle něhož orgány fakulty rozhodují v dalších věcech veřejné vysoké školy, pokud jim rozhodování o nich svěří statut veřejné vysoké školy. V projednávaném případě děkance Fakulty stavební žalovaného nebyla svěřena pravomoc vydat rozhodnutí o vyměření poplatku spojeného se studiem přímo Statutem ČVUT, nýbrž toliko příkazem rektora. Takové pověření neodpovídá požadavkům stanoveným v § 24 odst. 2 cit. zákona.

V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č.j. 9 As 23/2013-63, kde je mimo jiné uvedeno: „Z uvedeného ustanovení dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že zákon o vysokých školách *expressis verbis*

vyžaduje, aby konkrétní výše poplatku spojeného se studiem byla přímo uvedena ve statutu veřejné vysoké školy. Výklad, dle něhož by bylo přípustné ve statutu zmocnit děkana ke konečnému rozhodnutí o výši poplatku za studium, je v rozporu s velmi explicitním a jednoznačným pokynem poslední věty výše citovaného ustanovení § 58 odst. 6 zákona o vysokých školách, který neponechává veřejné vysoké škole žádný prostor k jiné úpravě výše poplatku, formy splacení a splatnosti nežli přímo ve statutu vysoké školy. ... Jak je výše uvedeno, zákon o vysokých školách takový postup nepřipouští. Stanovení možného rozpětí výše poplatků za studium statutem a následné určování jednotlivých poplatků opatřeními děkanů jednotlivých fakult nemá zákonnou oporu. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7 As 41/2013 – 37 (dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). K projednávané otázce zde jednoznačně uvedl: „[u]stanovení § 58 odst. 6 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, požaduje, aby byla výše poplatků spojených se studiem stanovena přímo ve statutu veřejné vysoké školy. Nepostačuje proto pouhé stanovení rozsahu poplatků ve statutu s tím, že konkrétní výši stanoví jiný orgán (zde děkan fakulty).“

Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se sice týkal otázky, kterým orgánem či vnitřním předpisem má být stanovena přesná výše poplatku spojeného se studiem, jeho závěry jsou však zjevně použitelné i pro danou věc. V projednávaném případě § 24 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném v rozhodném období *expressis verbis* vyžadoval, aby případné další pravomoce neuvedené v § 24 odst. 1 orgánům fakulty svěroval statut veřejné vysoké školy. Nepostačovalo proto pouhé zmocnění rektora k tomu, aby na orgány fakult delegoval další pravomoce; takové zmocnění děkanů provedené příkazem rektora nemá zákonnou oporu. V daném případě je tak stejně jako v případě řešeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 23/2013-63 zřejmé, že rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného, jímž byl žalobci vyměřen poplatek spojený se studiem, i na něj navazující rozhodnutí rektora žalovaného jsou nezákonná, neboť rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného jakožto správního orgánu prvního stupně bylo vydáno v rozporu s § 24 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném v rozhodném období, a to k tomu nepřislušným orgánem.

Soud se dále zabýval námitkou žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

Z rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného nevyplývá, jak byla stanovena celková odstudovaná doba pro vyměření poplatku spojeného se studiem. To v napadeném rozhodnutí připustil i žalovaný a svoje úvahy k této otázce doplnil (rekapitulaci žalobou napadeného rozhodnutí viz výše). Z rozhodnutí rektora žalovaného vyplývá, že poplatek spojený se studiem byl žalobci vyměřen dle § 58 odst. 4 věty druhé zákona č. 111/1998 Sb., neboť celková doba dalšího studia žalobce měla překročit standardní dobu studia. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pod bodem 3. uvedeno, že na Fakultě stavební žalovaného žalobce studuje od 9. 9. 2010 v dalším magisterském studijním programu, přerušení od 11. 2. 2011 do 13. 12. 2012, tj. ke dni 13. 12. 2012 odstudováno 155 dní. Na dalším místě odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je pak uvedeno, že standardní doba dalšího magisterského studia na Fakultě stavební žalovaného činí 2 roky, tj. 730 dní. Podle rektora žalovaného je zřejmé, že k překročení standardní doby studia došlo již ke dni zápisu do studia na Fakultě stavební žalovaného, tedy i ke dni 13. 12. 2012.

Rektor žalovaného v napadeném rozhodnutí na jedné straně uvedl, že žalobce na Fakultě stavební žalovaného studuje v dalším magisterském studijním programu 155 dní a standardní doba studia dalšího magisterského studijního programu činí 730 dní, na straně druhé však několikrát zopakoval, že celková doba dalšího studia žalobce překročila standardní dobu studia. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí výslovně uznal, že „celkovou dobou dalšího studia“ (ve smyslu věty druhé § 58 odst. 4 cit. zákona) se rozumí doba toho kterého (aktuálního) studia. Žalovaný tedy jinými slovy uvedl, že pro naplnění podmínky dle § 58 odst. 4 věty druhé cit. zákona musí žalobce studovat v dalším (aktuálním) studiu delší dobu než standardní dobu studia, tj. zde 730 dní, přičemž žalovaný výslovně připustil, že žalobce v dalším (aktuálním) studiu studuje 155 dní, načež dospěl k závěru, že žalobce naplnil podmínku dle věty druhé § 58 odst. 4 cit. zákona (a tudíž má být stanoven poplatek dle § 58 odst. 3 cit. zákona), neboť celková doba jeho dalšího studia měla překročit dobu 730 dní.

Tento rozpor v odůvodnění rozhodnutí rektora žalovaného by sám o sobě vedl k nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí i ve svém vyjádření k žalobě snažil objasnit tento rozpor poukazem na skutečnost, že žalobce neúspěšně studoval Matematicko-fyzikální fakultu Univerzity Karlovy po dobu 896 dní, z níž dovodil, že celková doba dalšího studia žalobce včetně studií neúspěšně zakončených činí 1 051 dní (896 dní + 155 dní), a proto měla být překročena standardní doba studia (730 dní).

Shora uvedená úvaha žalobce vedla k odstranění nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí. Rektor žalovaného tak v napadeném rozhodnutí objasnil, jakými úvahami se při posuzování žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného řídil; jak ovšem vyplývá z níže uvedeného, tyto úvahy neměly oporu v zákoně, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné, nikoliv nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Námitka žalobce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost je tudíž nedůvodná.

Podle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 2013 *studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou.*

V § 58 odst. 4 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 2013 bylo stanoveno: *„Studuje-li absolvent bakalářského nebo magisterského studijního programu v dalším bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každý další započatý jeden rok studia nejvýše základ podle odstavce 2; to neplatí, studuje-li absolvent bakalářského studijního programu v navazujícím magisterském studijním programu či jde-li o souběh řádných studijních programů nepřesahující*

standardní dobu studia programu jednoho. Pokud celková doba dalšího studia překročí standardní dobu studia, stanoví veřejná vysoká škola poplatek za studium podle odstavce 3.“

Žalovaný v projednávaném případě nebyl oprávněn postupovat dle § 58 odst. 4 věty druhé zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 2013 a stanovit poplatek dle § 58 odst. 3 cit. zákona, neboť celková doba dalšího studia žalobce ke dni 13. 12. 2012 činila 155 dní (doba přerušení studia od 11. 2. 2011 do 13. 12. 2012 se do doby studia v souladu s § 54 odst. 2 zákona č. 111/1998 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 2013 nezapočítává, poněvadž žalobce v této době nebyl studentem), a proto nepřekročila standardní dobu studia v délce 730 dní. Započtení dob předchozích studií ukončených jinak než řádně pak nemá při posuzování celkové doby dalšího studia dle § 58 odst. 4 věty druhé cit. zákona místo.

K totožnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 8. 2013, č.j. 7 As 46/2013-34, č. 2964/2014 Sb. NSS: *„Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem krajského soudu, že pojem celková doba studia použitý v ust. § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách a pojem celková doba dalšího studia použitý v odst. 4 citovaného ustanovení jsou totožné, tedy že se do nich započítávají všechna studia, která byla ukončena jinak než řádně, nehledě na to, zda je student studentem, který studuje ve svém prvním studiu před řádným ukončením, či zda je absolventem ve svém dalším studiu. Ust. § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách používá pojem celková doba dalšího studia a oproti pojmu celková doba studia se liší právě slovem další. Toto slovo ve spojení se studiem není bezobsahové, ale vyjadřuje, že absolvent studuje v režimu dalšího studia. V souladu se systematickým výkladem je tak možno dospět k závěru, že je-li použit v odst. 4 citovaného ustanovení pojem celková doba dalšího studia, jedná o celkovou dobu studia absolventa v jeho dalším studiu a daný pojem je tak oproti celkové době studia zúžen. Pokud tedy celková doba studia v tomto dalším studiu překročí standardní dobu studia, přechází absolvent z režimu odst. 4 citovaného ustanovení, tedy z dalšího studia, a nachází se v režimu odst. 3 citovaného ustanovení, je v delším studiu a vysoká škola mu vyměří poplatek za delší studium. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se stěžovatelem, že vyměřuje-li veřejná vysoká škola absolventovi poplatek za studium, musí postupovat podle ust. § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách a musí mu vyměřit poplatek za další studium, bez ohledu na to, že existuje v matrice studenta záznam o předchozích studiích ukončených jinak než řádně, v nichž studoval před řádným ukončením svého předchozího studia. Až v případě, kdy celková doba studia absolventa v dalším studiu přesáhne standardní dobu studia podle ust. § 45 odst. 2 nebo § 46 odst. 2 zákona o vysokých školách, má vysoká škola postupovat podle ust. § 58 odst. 3 citovaného zákona a má vyměřit absolventovi poplatek za delší studium.“*

Žalovaný pominul, že jím provedený postup (započtení všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně) se uplatní pouze při vyměřování poplatku za delší studium ve smyslu § 58 odst. 3 cit. zákona, nikoliv při posuzování otázky, zda byla naplněna podmínka postupu dle věty druhé § 58 odst. 4 cit. zákona, tedy při výpočtu celkové doby dalšího studia. Jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, „celkovou dobou dalšího studia“ se rozumí pouze doba dalšího (aktuálního) studia studenta bakalářského nebo magisterského studijního programu, který je zároveň absolventem jiného bakalářského nebo magisterského studijního programu. Do celkové doby dalšího studia se tudíž nemohou započítat celkové doby všech předchozích studií, jež byly ukončeny jinak než

řádně, jak se nesprávně domnívá žalovaný. Teprve v případě, kdy celková doba studia žalobce v dalším studiu (bez započítávání dob jiných studií ukončených jinak než řádně) by přesáhla standardní dobu studia, měl žalovaný postupovat dle § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb. Započtení dob všech předchozích studií ukončených jinak než řádně bylo možno provést pouze dle § 58 odst. 3 cit. zákona, nikoliv při posuzování celkové doby dalšího studia ve smyslu věty druhé § 58 odst. 4 cit. zákona.

S ohledem na shora uvedené je napadené rozhodnutí rektora žalovaného nezákonné. Námitka žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí je proto důvodná.

Soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti žalobce o prominutí poplatku, přičemž i tuto námitku shledal důvodnou. Žalobce srozumitelně uvedl důvody, pro něž má za to, že došlo k naplnění podmínky pro prominutí poplatku dle čl. 11 odst. 3. písm. c) (tj. tíživá sociální situace nebo jiné humanitární důvody) Statutu ČVUT (viz výše v rekapitulaci žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí; ve stručnosti se jednalo o to, že z důvodu tvrzeného nesprávného úředního postupu Fakulty stavební žalovaného mělo být nejprve ukončeno studium žalobce, neměl mu být umožněn zápis do dalšího ročníku a poté, co rozhodnutí o ukončení studia bylo zrušeno, žalobce měl být vinou žalovaného nucen studovat v náročnějším studiu dle individuálního studijního plánu). Rektor žalovaného k této žádosti v napadeném rozhodnutí uvedl následující: *„Současně jsem posoudil Vaši žádost o snížení (prominutí nebo odložení splatnosti) poplatku a dospěl k závěru, že jí nelze vyhovět, protože se u Vás nejedná o případ uvedený v čl. 11 odst. 3 Statutu.“*

V čl. 11 odst. 3. Statutu ČVUT ve znění účinném v rozhodném období bylo stanoveno: *„Podle § 58 odst. 8 zákona může rektor snížit, prominout nebo odložit termíny splatnosti poplatků spojených se studiem na základě písemné žádosti studenta, doložené příslušnými doklady a vyjádřením děkana příslušné fakulty nebo ředitele vysokoškolského ústave, v případě: a) vynikajících studijních výsledků, b) dlouhodobé nemoci, c) tíživé sociální situace nebo z jiných humanitárních důvodů, d) studentů, kteří byli přijati ke studiu před 1. lednem 1999 a projevíli odpovědný přístup ke studiu.“*

Z citovaného odůvodnění není zřejmé, proč má žalovaný za to, že nebyly naplněny podmínky pro prominutí poplatku. Pouhý odkaz na čl. 11 odst. 3. písm. c) Statutu ČVUT nemůže obstát, zejména pak za situace, kdy se žalobce s konkrétní argumentací výslovně dovolával naplnění podmínek stanovených právě v tomto ustanovení Statutu ČVUT. Skutečnost, že žalobce zná dobře zákon č. 111/1998 Sb. i vnitřní předpisy žalovaného, jak upozorňoval žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, nemění ničeho na povinnosti žalovaného řádně odůvodnit svoje rozhodnutí, tedy se i řádně vypořádat s žádostí žalobce o prominutí poplatku, tj. uvést konkrétní důvody, na jejichž základě má za to, že nedošlo k naplnění podmínek dle čl. 11 odst. 3 písm. c) Statutu ČVUT.

V případě, že žalovaný v dalším řízení bude žalobci vyměřovat poplatek spojený se studiem, učiní tak k tomu příslušný orgán, jenž bude postupovat zcela v souladu se zákonem (přitom vezme v úvahu i provedené novelizace zákona č. 111/1998 Sb., k nimž v mezidobí došlo, budou-li mít vliv na jeho rozhodování), přičemž z jeho případného

rozhodnutí musí být seznatelné, jakými úvahami se řídil a jak se vypořádal s námitkami žalobce.

Co se týče závěrečné námitky žalobce o tom, že poplatek spojený se studiem vyměřený za období od 13. 12. 2012 do 13. 6. 2013 je nezákonný, neboť k opětovnému zápisu žalobce do studia došlo až v únoru 2013, tuto soud shledal nedůvodnou. Pokud žalobce odkazuje na rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného, z něhož má vyplývat skutečnost, že žalobce byl do studia zapsán později než 13. 12. 2012, soud upozorňuje, že toto rozhodnutí není obsaženo ve správním spisu ani jej v průběhu řízení před soudem nepředložil žalobce. Přitom žalobce dne 10. 10. 2013, tedy již po obdržení správního spisu žalovaného, nahlížel u zdejšího soudu do soudního spisu o projednávané žalobě, tudíž si mohl všimnout, že jím odkazované rozhodnutí není součástí správního spisu, a následně mohl odkazované rozhodnutí doložit soudu a prokázat tak svoje tvrzení. Jelikož tak žalobce neučinil, nelze než jeho tvrzení považovat za ničím nepodložené. Jak vyplývá z e-mailové korespondence mezi žalobcem a pracovníci studijního oddělení Fakulty stavební žalovaného, jež je založena ve správním spise, k opětovnému zápisu žalobce do studia po přerušení jeho studia došlo dne 13. 12. 2012, přičemž s tímto byl srozuměn i žalobce. Žalobce nepředložil soudu žádné důkazy, které by svědčily o tom, že by k opětovnému zápisu do studia došlo později, než uvedl žalovaný. Námitku žalobce proto soud neshledal důvodnou. Nicméně, vzhledem k tomu, že rozhodnutí rektora žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného byla zrušena z jiných důvodů, žalobce může tuto námitku vznést a řádně doložit v dalším řízení, bude-li mu ze strany žalovaného znovu vyměřen poplatek spojený se studiem.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného jak pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s., tak i pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a současně dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že soud shledal i nezákonnost rozhodnutí děkanky Fakulty stavební žalovaného (viz výše), zrušil i toto rozhodnutí jakožto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, neboť jednak tento postup předpokládá § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., jednak účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyslovili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, a proto soud měl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s.ř.s. za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci souhlasí.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby ve výši 3.000 Kč. Žalobce nebyl v řízení před soudem právně zastoupen, a proto mu soud nepřiznal náhradu nákladů za jednotlivé úkony právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to ani v paušální částce za jednotlivé úkony ve smyslu § 13 odst. 3 advokátního tarifu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č.j. 6 As 135/2015-79, č. 3344/2016 Sb. NSS). Náklady řízení tedy celkem činí 3.000 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. září 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. V.